

Kopunovic Dávid (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

A politikai impotencia fogalmi rekonstrukciója

A társadalmi erőterben perifériára szorult ágensek a szolidaritás helyett, az individualitásba kényszerítve kénytelenek biztosítani saját egzisztenciájukat a globális hegemonia rendszerében.

Ha közelebbről vizsgáljuk a jelenséget, kénytelenek vagyunk a szocializáción és annak közegein keresztül szemlélni a fent leírtakat. Eme „túlélési stratégiák” elsődleges eszközei közé sorolhatjuk például a kényszerítő hatalmi struktúrákkal kötött kompromisszumokat és a társadalmi mobilitás illúzióját is. Az előbb felvázolt állapot a politikai szocializációba integrálódik, ezáltal diszkrepáns értékeket, identitásmintákat, attitűdöket és politikai kultúrát eredményez. Ez kollektíve impotens politikai állapotot hoz létre, a reflexió hiánya végett.

Munkámban arra vállalkozom, hogy a politikai szocializáció és Pierre Bourdieu szociológiájának elméleti hagyományán keresztül vegyem górcső alá a politikai potencia és impotencia jelenségeit.

Kóti Regina (Szegedi Tudományegyetem)

Az állati érzékelés és állatok érzékelése a kortárs filmben

A modern és posztmodern természetfelfogás értelmében egyre megkérdőjelezhetőbbé válik az ember és nem-ember közötti bárminemű és magától értetődő hierarchikus viszony. Aligha találni olyan jellemvonást, amely felsőbbrendűvé tenné az embert a többi élőlényvel szemben, és ne cáfoltak volna még rá tudományos eredmények vagy az ökofilozófia legfrissebb irányzatai.

A legtöbb – ráadásul éppen a környezettudatosságot vagy állatvédelmet propagáló – dokumentumfilm és játékfilm mégis nehezen tör ki a fajsoviniszta láttatási módból. Hogyan tud megszabadulni a fajista perspektívától (speciesist gaze) a mozgókép? Milyen filmnyelvi megoldásokkal váltható ki valódi etikai válasz a nézőből és hogyan képviselhet bioegalitárius nézőpontot vagy mélyökológiai meggyőződést egy film? A cinesztéziai szubjektum (cinesthetic subject) fogalma nyomán a filmes fenomenológia új megvilágításba helyezi a vásznon látott szereplőkkel való azonosulási folyamatokat, és a nézőt úgy határozza meg, mint aki a filmet szenzuális, „testi tekintet” révén értelmezi – de fókuszában az emberi érzékelés áll. Mi történik, ha cinesztéziai szubjektumként emberi szereplők helyett állatokkal: sertéssel, tehénnel, vagy akár éppen egy ormányos bogárral azonosulunk? Az ebben rejlő lehetőségek elősegíthetik, hogy megszabaduljunk a fajista perspektívától? Ha nem, milyen